

Podzimníček...

(Dominika Skálová, 9. A)

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2012/2013**

Po návratu do školy jsme zavzpomínali na letní prázdniny.

Červenec a pak i srpen,
to jsou letní měsíce.
Od září se na ně těším
ze všeho snad nejvíce.

Obří dveře naší školy
konečně se zavřely.
Prázdniny nám začínají,
hurá, sláva – bude klid.

Slunce svítí, skoro denně,
léto prostě jak má být.
Voda, chata nebo výlet,
prázdninový blahobyt.

Každým dnem se září blíží,
slunce svítí míň a míň.
Obří dveře naší školy
se již chtějí otevřít.

(Tomáš Pilbauer, 8. B)

O prázdninách bylo krásně,
až jsem z toho pěla básně,
nebudu psát úkoly,
nemusím hned do školy.

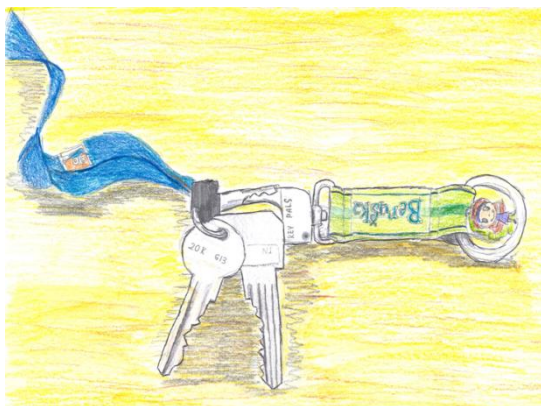
U babičky v Třeboni,
jezdila jsem na koni,
po ježdění jela jsem
vykoupat se na Jamskej.

Slunce, seno, jahody
a pak hurá do vody,
na Lipně je vždycky blaze,
ale nejlíp je na bobové dráze.

(Kateřina Štětinová, 8. B)

(Olga Litiuc, 8. A)

(Tereza Billichová, 8. A)

Básnička o prázdninách

Když jsem byla u moře,
jedla jsem tam úhoře.
Byla tam i zmrzlina,
chuť měla jak malina.

Chodila jsem se psem ven,
nebyl zde však žádný len.
Šla jsem s ním i do lesíčka,
přišla za mnou má babička.

Slavili jsme narožky,
dostala jsem pamlsky.
Také krásnou kytičku,
pro mě, hodnou Evičku.

(Eva Koudelková, 8.B)

(Denis Blábolil, 7. C)

První týden na táboře,
prožili jsme velmi dobře,
byly tam i umývárny,
chodili jsme na pískárny.

S dědou výlet do Německa,
to vám byla sranda, děčka.
Z Pasova až do Lince,
viděli jsme cizince.

Na chalupě v Kondrači,
psa Báru mám nejradši.
V bazénu se koupávám,
s dědou různé hry hrávám,
babička nám dobře vaří,
všem se nám vždy dobře daří.

(Eliška Sedlářová, 7. C)

Ráno vstanem za svítání,
jedem s týmem na utkání.
Ve vlaku je velká sranda,
je nás totiž celá banda.

Zápas bude velká dřina,
korfbal není žádná psina.
Vyhráli jsme o dva koše,
vítězství je opět naše.

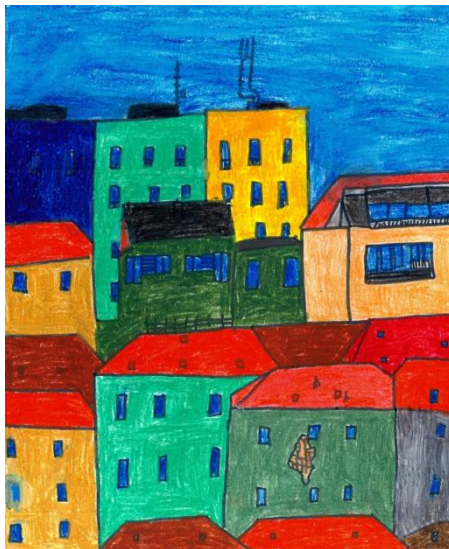
(Lenka Housková, 7. C)

Prázdniny

Už začaly prázdniny,
všichni balí holiny.
Na tábor se těšíme,
kufry při tom balíme.

Jsou tu všichni kámoši,
jenom Pepa lenoší.
Hry si spolu užijeme,
u ohně se ohřejeme.

Tábor brzy končí
a všichni se loučí.
Zabalíme, uklidíme,
potom domů vyrazíme.
(Jaroslav Ďuriš, 8. B)

(Ondřej Anýž, 6. C)

(Patricia Berkyová, 7. C)

Letošní prázdniny jsem celé prospal
i na táboře jsem jenom spal.

Kámoši na chatce byli fajn,
ale Ondra ten mě štvál.

Oddílovky mě bavily,
jen na poslední jsme se nepobavili.

Pět set bodů jsme získali,
první místo obhájili.

Všichni jsme se loučili,
k domovům se dlouhou cestou blížili.

(Denis Krátký, 7. C)

A na prázdniny jsme zavzpomínali i v hodinách anglického jazyka.

My summer holiday

Last year we went to the sea on summer holiday and this year we went to the sea again. But this year was better. It was amazing, gorgeous and exciting because I was there with my best friend Ann. In August we went by car to Croatia and we stayed on an isle Broč in a small village of Sutivan. We were accommodated in an apartment not far from the sea – it was just about 50 metres. It was very sunny but we went running every morning and in the afternoons we were swimming, diving, sunbathing and often also reading. We ate a lot of ice-cream, too, but it was too sweet for me. One day it was quite bad weather we decided to take a trip to the city of Split. There was a beautiful city centre and I know a famous athlete – high jumper – Blanka Vlašič was born there. But above all there was a market and I bought sunglasses there. Unfortunately, we spent only one week there, so we went home very soon.

(Eliška Zikešová, 9. A)

My holidays were great

As every year I was in Litomyšl in a music camp. I like going to Litomyšl because I learn a lot of from playing the flute and I meet new friends there.

In the camp in Litomyšl students learn to play different musical instruments such as the piano, violin, buss or cello. My teacher comes from Prague. I love her because she is very nice and she is amazing in playing her musical instrument.

The music camp lasts for fourteen days and every day there are concerts in a castle where our teachers play. Our flute group usually has three concerts and there everyone plays what they have learnt in those two weeks.

We also have a night concert that is called Hu Hu and we make a lot of fun with music there. After the Hu Hu party most of us go back home. I am already looking forward to going there next year.

(Karolína Řihová, 9. A)

(David Suchan, 7. C)

My holidays

On summer holiday I went to a cottage that belongs to my aunt and uncle. Their cottage is near the town of Jindřichův Hradec. It is near a forest and a pond. I was there with my mum, my sister and her boyfriend and with our two dogs. I and my family go there every year and this time we stayed for a week. The weather was good but water in the pond was very cold so, we did not go swimming. We went mushrooming and we took some trips. Nights were pretty cold so we had to set a fire in a beautiful tiled stove.

One night I saw a bat flying in the forest and I felt a bit scared.

I like our cottage and I really enjoyed it. I hope that we will go there next year again.

(Bára Kubiková, 9. A)

My holiday

My holiday was great because in August I was in Morava with my family and our friends. We were in a very nice and small town in south Morava. The name of this town is Valtice. We were there for a week and it was a great week because I like our friends very much. The weather was good, the sun was shining nearly every day. Only two days it was raining. Our accommodation was also very nice. We stayed in a small pension that belongs to our friends.

One day we visited famous places around Valtice, for example Lednicko-Valtický areal with its typical Minaret and Jan' s castle, St. Hubert and Three Gracie place. The very next day we rode bikes to Mikulov and it was very difficult because there are a lot of hill on the way. We rode forty-seven kilometres. Our parents tested a lot of kinds of wine and we ordered XXL pizzas. They have the best pizza I have ever eaten. On Saturday we went back home.

(Kristýna Novotná, 9.A)

(Dominika Maxová, 6. C)

Domácí úkol pro 4. B:

Vymysli krátký příběh, ve kterém použiješ vyjmenovaná slova po m.

Domácí úkol

My máme **myš**, která se pořád **myje**. Jednou **myš** viděla **hlemýždě**, ale **mýlila** se. Byl to jen plyšový **hlemýžd'**, který byl na **mýtině**. Kolem létal **hmyz**. Jednou **hmyz** doletěl až k moři a sedl si na **mys** a **myslil** si, že tam jsou obří. **Myš** doma viděla rodiče, jak **zamykají** dveře. **Myš** to doma nebavilo, tak jela za kamarády do **Litomyšle**. Na silnici se platilo **mýto**, **myš** neměla peníze, tak jela zpátky. Udělala ale **smyk** a nabourala. Šla domů pěšky. Doma jí byla zima, tak začala **dmýchat** měchem do ohně. Pak se koukla z okna a viděla na zahradě slepice, ze kterých padalo **chmýří**. Potom šla za kamarády, ale nechtěla se tam **nachomýtnout**, tak jim zavolala.

(Jana Zákostelecká, 4. B)

(Dominik Vlček, 7. C)

Prázdniny

My s bráchou jezdíme k babičce do **Litomyšle**. Pomáhám jí **mýt** nádobí, **myslím**, že je ráda. Chodím často do lesa. Když odcházím, babička **zamyká** dveře. Na **mýtině** jsme viděli **hlemýždě**, **myš** a různý **hmyz**. Na **mýtině** létalo i **chmýří** z pampelišek. Bratrovi se **smýkla** noha po mokřem listí. Večer jsme rozdělávali oheň. **Nachomýtl** se tam strýc a oheň nám **rozmýchal**. Jestli se **nemýlím**, příště pojedeme k tetě do Vysokého **Mýta**.

(Vendula Hekrdlová, 4. B)

(Eliška Turková, 7. A)

(Vladyslav Fesyuk, 7. B)

A nyní se ponoříme do světa fantazie...

Kapitola 1. – Seznámení

Potoky šuměly, děti se smály a nikdo netušil, co se má stát. Matyáš, malé dítě, které ztratilo své rodiče během války proti skřetům, se koukalo z okna a jeho hnědé lesklé dlouhé vlasy se třpytily ve slunečním světle. Jeho otec byl vskutku dobrý válečník a jeho matka byla krásná elfská princezna, možná proto měl špičaté uši.

Najednou začalo pršet. Matyáš chtěl zavřít okno, ale potom se zarazil.

Uviděl stíny blížící se k vesnici. A potom to uslyšel. Křik malé holčičky a hrozný řev nějaké stvůry! Kapky krve se mísily s kapkami vody. Vtom se mu rozsvítilo! Skřeti! Útočí na vesnici! Skřeti jsou velké zelené krvavé stvůry, které zabíjejí na potkání. Matyáš seskočil z okna a utíkal k východu, ale do něčeho narazil. Do odporného skřeta. Skřet se napřáhl svou sekerou na Matyáše, ale pak zařval a sekeru upustil. Ruce měl krvavé a podrápané. Matyáš se podíval na své ruce. Kolem jeho rukou zářilo zelené světlo, ze kterého cítil magickou energii. Skřetovi začal krváčet i krk, nemohl tu bolest vystát, Matyášovi ho bylo líto. Utíkal dál a naposledy se podíval na skřeta, který se svíjel v bolestech a nejspíš naposledy zařval.

„Musím jít do lesa,“ myslel si: „tam jsou druidové, kteří mě ochrání.“ A rozeběhl se k Druidskému lesu. Cestou zakopl. „Sakra!“ zařval nahlas a zvedal se z trávy. Když se konečně dostal k lesu, otočil se. Místo vesnice viděl velké červené plameny. „Nemá cenu se vracet.“ řekl si v duchu a podíval se zase k lesu. Najednou ho něco uchopilo za krk. Vylétl asi padesát metrů do vzduchu a volným pádem zase dolů, dolů a dolů... Vtom uslyšel ženský hlas: „Ankasie, jak jsi mohl ublížit člověku.“ A potom i hluboký a skřípavý mužský hlas: „To není jen člověk! Koukni na jeho uši! Vidíš, má je do špičky a ty jsi mi řekla, ať každého elfa, kterého uvidím, zabiju!“

Matyáš otevřel oči. Nejdříve viděl jen šedou šmouhu, ale pak uviděl siluetu nějaké dívky s dlouhými vlasy a dlouhými šaty. Cítil květiny, hodně květin.

(Jan Bulan, 4. B)

(Tereza Jiřiková, 7. B)

Z domácích slohových úkolů...

Děti a ostružiny

Děti vyšly koncem prázdnin do lesa. Bylo teplo a rostly ostružiny, maliny a jahody. Ale co je nejvíce zajímalo, byly ostružiny. Měly je strašně rády.

Jedno z dětí řeklo, že nejvíce ostružin je na slunečné jižní stráni. Stráž byla kamenitá a kameny byly ostré. Všichni dávali pozor.

Děti nepomyslely na to, že by tam mohli být hadi. Sbíraly a dělaly si srandu. Byly šťastné, že tam je hodně keřů ostružin.

„Pozor, zmije!“ vykřiklo jedno z dětí. Všichni se lekli.

Děti rychle seběhly ze stráně a říkaly: „Měly jsme veliké štěstí.“ „Jdeme sbírat jinam.“

„Anebo víte co? Už sbírat nepůjdem,“ rozhodly se. A všechno dobře dopadlo.

(Jan Dvořák, 7. C)

(Marie Strnadová, 7. A)

Hajného sen

Reprodukováná kolorovaná kresba od Josefa Lady dýchá svěží přírodou. Zobrazuje běžný den venkovského hajného.

Hlavní motiv kresby nacházíme uprostřed: spící hajný, který je opřený o smrk, na rameni mu sedí datel, na hlavě špaček a z kapsy mu bažant vytahuje kapesník.

Okolo hajného jsou lesní zvířata oživená dějem, jako např. liška objevuje brašnu s buřty, zajíc zkouší myslivcův klobouk, další zajíc zkoumá botu, sova pokouje z dýmky, jezevec pije rum z láhve, straka krade náhrdelník a jelen si pohrává se psem.

Tomu všemu přihlíží straka, ježek, bažant, srna a veverka.

Pozadí tvoří listnaté a jehličnaté stromy, hříby, muchomůrky a zelený travnatý porost.

Malíř nám krásně zobrazil všední letní den v živém lese. Obraz hraje všemi barvami, kontrast je dán kombinací zelené a hnědé barvy.

(Ondřej Sýkora, 7. C)

Jak jsem porušila zákaz

Můj otec je poněkud prudké povahy a dává mi spoustu nesmyslných zákazů, možná proto nevím, o kterém z nich psát. Tak třeba...

Jednoho krásného letního dne, když slunce bylo vysoko na nebi, jsem šly s mojí kamarádkou Janou po vsi a přemýšlely jsme, čím bychom se zabavily. Jana, stejně jako já, měla od malička velice ráda zvířata, a tak jsme se rozhodly, že se půjdeme podívat do nedalekého výběhu s koňmi.

Cestou jsme si s Janou vyprávěly příběhy ze školy a z naší malé vesnice. Když jsme dorazily k ohradě, začala jsem napodobovat koňské ržání, aby koně přišli blíž. Povedlo se! Všichni čtyři koně se dali do lehkého pohybu směrem k nám. Jana i já jsme byly radostí bez sebe, zatímco koně už dorazili k ohradě, u které jsme nadšeně stály. Začaly jsme trhat trsy trávy a natahovaly jsme ruce do ohrady. Koníci s velkým zájmem chroupali trávu, kterou jsme jim s Janou trhaly.

Po nějaké chvíli Jana navrhla, abychom šly ke koním do ohrady. Zprvu se mi to moc nezdálo, protože mi můj kamarád vyprávěl, jak ho kopl kůň a měl z toho veliké potíže. Ale Jana mě přemlouvala, až jsem povolila a šla za ní do ohrady. Jana opět dostala šílený nápad. Sedneme si na koně a povozíme se. Řekla jsem, že se mi to moc nezdá a jestli chce, ať se na nich povozí, že budu hlídat, aby někdo nešel. Jana souhlasila a poprosila mě, jestli bych jí nepomohla na něj vyskočit. Kývla jsem a spojila ruce, abych jí pomohla dostat se na koně.

„Je to prostě úžasný pocit!“ poznamenala Jana, když už seděla na koni, kterého jsme společně pojmenovaly Čarodějka. „Hmmm,“ utrousila jsem závistivě a rozhlížela se, jestli nás někdo nepozoruje. Když Jana sesedala z Čarodějky, přemlouvala mě, abych si také sjela. Zнала mě, a proto věděla, že bych si strašně ráda zajezdila. „No dobrá,“ svolila jsem. „Ale jen jedno kolečko.“ Jana s úsměvem spojila ruce, abych mohla s lehkostí dosednout na Čarodějin hřbet. Rozjela jsem se a užívala si báječného pocitu z jízdy na koni. Když jsem se vrátila zpět, odkud jsem vyjížděla, slezla jsem a poplácala Čarodějkou po krku. Všimla jsem si, že už je hodně hodin a že mám být brzy doma. Rozloučily jsme se se všemi koňmi a utíkaly jsme domů.

Ještě týž den večer zazvonil někdo na náš zvonek a táta šel otevřít. Vrátil se celý rozhněvaný a následovalo asi čtyřhodinové kázání na téma lezení cizím lidem na pozemek mezi nezabezpečené koně. Na konci proslovu otec důrazně dodal: „Jestli tě ještě někdy uvidím u té ohrady s koňmi, tak si mě nepřej!“

Abych řekla pravdu, celé čtyři hodiny jsem přemýšlela, jestli mi to jedno kolečko na Čarodějce stálo za takový problém.

Příští týden mě Jana opět přemlouvala, abych s ní šla na koně. Jasně jsem jí odpověděla, že ne. Jenže Jana to nechápala. U ní majitelé koní nebyli. Tak jsem jí vyprávěla, jak mi táta zakázal jít ke koním a trochu jsem jí i vyčítala, že mě k tomu přemluvila. Jana jako by mě ani neposlouchala a začala mě znova přemlouvat. Nakonec jsem jí řekla, že tam s ní půjdu, ale do ohrady nepolezu.

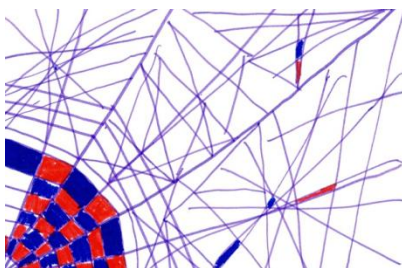
Večer u nás opět zazvonil zvonek. Tentokrát jsem šla otevřít já. Otevřela jsem dveře a venku stáli majitelé koní a začali se do mě navážet, jestli mi to jednou nestačilo a podobně. Na svou obranu jsem opáčila, že tentokrát jsem v ohradě vůbec nebyla a že tam byla jenom Jana. Tak jsme to šli společně řešit i s Janinými rodiči. Celý problém jsme s majiteli koní vyřešili a šli domů. Se sklopenou hlavou, přesvědčená o svojí nevině, jsem vešla do kuchyně. Táta mi dal několik facek a řekl mi, že až do osmnácti už nikam chodit nebudu.

Zprvu jsme si myslela, že ho to po pár měsících přejde, ale už je to pět let a pořád na svém zákazu trvá. Přijde mi to strašně nefér. Podruhé jsem v té ohradě nebyla a mám za to nést takovéto následky, zatímco Janě nikdo nic nezakázal. Prostě jsem se k tomu neměla nechat vůbec přemluvit a teď toho velice lituji...

(Veronika Vlažná, 9. B)

Jak jsem porušil zákaz

Trest, který mi mamka dala, byl zákaz používání počítač po dobu dvou týdnů. Ostatním rodičům se nezdá jako vůbec přísný, či zlý, ale pro počítačové „závisláky“, jako jsem já a spousta mých kamarádů, je to ten největší možný trest. Řekl jsem si, že to musím přetrpět a říct kamarádům, že nebudu dva týdny dostupný na počítači.

(Tereza Hobizalová, 7. A)

První den probíhal normálně jako každý můj den a po příchodu domů ze školy jsem si do večera vystačil s díváním se na televizi a vypracováváním si úkolů ze školy, kterých bylo mnoho. Druhý den ráno jsem si řekl, že to není tak zlé a že si rozvrhnu druhý den stejně jako ten první. To, co jsem měl na mysli, jsem splnil a šel jsem spát. Třetí den jsem jako obvykle šel do školy. Když jsem dorazil do třídy, zahlédl jsem skupinu kamarádů v hloučku. Došel jsem k hloučku a vtom vidím, jak jeden z mých kamarádů má novou hru, kterou si včera koupil. Nečekaně mě oslovil a nabídl mi, jestli ji nechci půjčit. Rozhodoval jsem se a nakonec jsem neodolal a půjčil jsem si ji. Hned, jak jsem dorazil domů, jsem usedl na postel a rozmýšlel se nad tím, zda tu hru půjdu zkusit, či ne. Odolal jsem té hře a šel si dělat úkoly do školy. Čtvrtý den, ano, slyšíte dobře, čtvrtý den se stalo to, co se stát nemělo. Po škole jsem už neměl žádné učení, a tak jsem si počítač zapnul a hru začal instalovat. Instalace proběhla a začala má vytoužená hra, která trvala dvě až tři hodiny. Byl jsem do toho celý zabraný.

Bohužel jsem do toho byl, jak já říkám „zažraný“ až moc a mamka přišla do pokoje, to byl řev. Takže jsem si po čtyřech dnech zvýšil trest na další dva týdny a počítač si mamka raději přestěhovala k sobě do obýváku.

Mám z toho jedno poučení. Buď je lepší zadaný trest dodržet, nebo nechodit do školy proto, abyste nezahlédli kamarádovu novou hru!

(Michal Rachač, 9. B)

V letošním školním kole Olympiády z českého jazyka bylo ve slohové části zadáno téma „Za tohle Vám patří dík“. Přinášíme ukázky z některých prací:

Dostal jsem za úkol napsat slohovou práci na téma „Za tohle Vám patří dík“. Dlouhou dobu mě nic nenapadlo, ale pak mi to došlo. Kdo pro mě v životě dělá nejvíc? ...Rodiče!

Všechna ta práce začala jednoho dne roku 1998. Tedy ze začátku by se to dalo popsat jako radost, ale pak nastal ten hlavní problém – všude samý křik. Bez přestání. Křiku nebylo úniku...

Časem se všechno začalo uklidňovat a opět se stres pomalu přeměňoval v radost. A když mi byly tři roky, šel jsem do školky, což rodičům dopřávalo půl dne na odpočinek.

Člověk skoro ani nemrkl – a znenadání jsem šel do školy. Všechny děti se do první třídy těšily, ale já jsem měl dva starší sourozence, a tak jsem věděl, co mě čeká. To byl pro rodiče další problém. To víte – komu by se chtělo mě do školy skoro každý den vláčet! Zanedlouho jsem se však se svým osudem smířil.

Potom přišla puberta a to s sebou přineslo další problém. Neustálý odpor a dohady, zkrátka – jak už to bývá. Toto období je ve výchově dítěte tím nejtěžším – tedy aspoň podle mě – a trvá dodnes. Tím pádem už víc psát nemohu ...

A tak se Vám, milí rodiče, omlouvám za všechna ta léta, která jsem Vám vzal, a za všechny problémy, co jsem způsobil. Doufám, že i tak mě máte rádi, a říkám Vám – „Za tohle Vám patří dík!“

(Marek Binder, 9. A)

Záchrana psa

Dne 21. září, čtvrtek to byl – pokud si dobře pamatuji, jsme šli s kamarády na plovárnu. Ano, píšu ŠLI, autobus se nám nechtělo z prostého důvodu – bylo vedro. Kolem 14. hodiny odpolední jsme vyrazili z Máje na plovárnu. Šli jsme přes Stromovku.

Když se nacházíme asi v půli cesty, slyšíme jakési pištění, kňučení – anebo jak to popsat – nevím. Zpočátku jsme si toho nevšíмали, ale poté jsme uviděli v Bagru malé štěně a na břehu starší paní, která se pokoušela štěně zachránit. Bylo ale bohužel moc daleko od břehu.

Hned nás napadlo, že se možná ten pes zamotal do kusu provazu nebo do něčeho podobného. Inu, šli jsme na pomoc. Vzali jsme dlouhý klacek, ale ten na topící se štěně nedosáhl. A tak nám nezbylo nic jiného, než vlézt do vody a pro topící se štěně zkrátka doplovat. Bleskurychle jsme se svlékli a skočili jsme do vody. Když jsme štěně chytili, nahmatal jsem mu na packách kus provázku, který byl ještě zatížený něčím těžkým, nejspíš kamenem. Poté, co jsme pejska přitáhli na břeh, nám jeho majitelka vyjádřila tisíceré díky. Dokonce i mokrý pes měl v očích pohled, jako by chtěl říct „Za tohle ti patří dík“.

Ničeho jsme nelitovali – udělali jsme dobrý skutek. A navíc jsme ani nemuseli na plovárnu, jelikož jsme se vykoupani v Bagru při záchraně psa. I když – ta voda tam nebyla právě nejčistší!

(Jiří Hübschmann, 9. A)

Záchrana člověka

V dnešní slohové práci se zmíním o zážitku z airsoftu. Není to zrovna jeden z šťastnějších zážitků, ale má dobrý konec – a o to jde.

Na Silvestra roku 2011 jsem byl na odpoledním airsoftu. Bylo nás asi padesát účastníků, většina ve věku 20 – 30 let. Hráli jsme v bývalém vojenském prostoru u letiště České Budějovice – Planá.

Při airsoftu se používá velké množství pyrotechniky – petardy, dýmovnice a slzné granáty. Já používám pouze dýmovnice. Pyrotechnika mi nevádí, i když záleží na tom, kdo ji má v ruce. A právě jedna příhoda s pyrotechnikou mi poskytla námět na dnešní slohový úkol.

Rozhodli jsme se, že půjdeme hrát do budovy bývalých kasáren, což je jedna z budov v lepším technickém stavu. Utvořili jsme dvě skupiny. Jedna skupina s menším počtem hráčů bránila budovu. V této skupině jsem byl i já. Druhá skupina na tuto budovu útočila. Do horního patra budovy vede schodiště – já jsem měl hlídat spolu s dalšími dvěma lidmi schody na jižní straně budovy.

Vedle schodů je výtahová šachta – a ta se málem stala osudnou mému spolubojovníkovi.

Hlíдали jsme schody – a najednou nám nahoru přiletěl airsoftový granát. Ozval se výbuch. Hráč, který stál u výtahu, se řítit do výtahové šachty. Naštěstí se zachytil za popruh od vesty, kterou měl na sobě. Podařilo se nám ho vytáhnout – naštěstí se mu nic nestalo, přežil pád ve zdraví.

Při airsoftových akcích jsem byl svědkem několika vystřelených zubů, dokonce jsem se účastnil i ošetřování člověka se zlomenou rukou, nohou

a dvěma zlomenými žebry. Ale i přesto mám airsoft rád – ale člověk musí být opatrný!

(Karel Hron, 9. A)

(Václav Punda, 7. B)

Bylo léto. S bratry jsme se chodívali koupat k jednomu jezírku, které bylo daleko za naší vesnicí, ukryto ve skalách. Na skály nebylo vidět ani z našeho kostela, takže byly opravdu daleko. Voda tam byla studená, až nesnesitelná.

Jednoho dne bylo strašné vedro. Ani jeden z bratrů nebyl doma. Dlouho jsem přemýšlel, koho vezmu s sebou k jezírku, ale pak jsem si vzpomněl, že o našem jezírku nemám nikomu říkat, a tak jsem šel sám. Sbalil jsem všechny potřebné věci a vyrazil.

Když jsem konečně dorazil k našemu jezírku, tak už jsem cítil chlad, který se na mě hrnul od studené vody. Svlékl jsem si šaty, převlékl se do plavek a řekl jsem si, že bez mých bratrů je tu ticho a klid. Pomalu jsem vlezl do vody, která mi zatím nesahala ani po kolena. Jen jsem si v duchu řekl: „Musím tam rychle skočit.“ Jak jsem řekl, tak jsem taky udělal. Natáhl jsem ruce a skočil do vody.

V tu chvíli ve mně úplně hrklo, ale bylo to příjemné. Slunce jsem měl nad hlavou a voda byla ledová. Z ničeho nic mě pomalinku začínala brnět noha, cítil jsem to moc dobře. Najednou mi do pravé nohy vystřelila taková bolest, až mi vletly slzy do očí. Nevěděl jsem, co mám dělat, topil jsem se. Začal jsem strašně křičet, až jsem někde v dáli uslyšel štěkot psa. Byl jsem už skoro pod vodou, ale štěkot psa se přibližoval.

Najednou něco skočilo do vody, někdo mě chytl za ruku a tahal, vytáhl mě na břeh. Byl to pes! Zachránil mě před utonutím a za to mu patří můj dík!

(David Tlačil, 9. B)

(Anežka Dvořáková, 6. C)

V rámci soutěže kniha „Třídilka“ jsme se zabývali recyklací po literární i výtvarné stránce.

Pohádka o recyklaci

V jednom malém městečku žili lidé, kteří nedbali na životní prostředí. Nerecyklovali, neuklízeli po sobě a odhazovali odpadky na zem. V tomto malém městečku se žilo velmi špatně. Když přijížděli turisté, tak se dlouho nezdržovali. Bylo to tu špinavé a ošklivé. Jednoho dne přijel turista a zeptal se: „Proč to tu máte tak špinavé?“ Lidé odpověděli: „Nám to nevadí.“ Takto se lidé chovali už celá léta, a proto propukly ve městě nemoci. Lidem se v tomto špinavém městečku žilo hůř a hůř. Jedna rodina nežila jako ostatní, dbala na čistotu a hygienu. Třídili odpad, který pak vyváželi do sběrného dvora ve vedlejším městečku.

Lidé si všímali, že tato rodina není nemocná a že je jim lépe. Dost se divili, proč to tak asi je. Lidé ze svého středu zvolili zástupce, které vyslali k rodině s prosbou, aby jim pomohli. Otec rodiny souhlasil, že jim pomůže a že je naučí pořádku. Lidé svolali občany na vzdělávací akci, kde je rodina učila, jak zacházet s odpadem.

(Anna Marie Vilímková, 7. C)

(Stefanie Müllerová, 7. B)

Pohádka o recyklaci a třídění odpadů

Bylo nebylo, za sedmero horami a za sedmero doly byla dvě království – Modré a Žluté.

Tato dvě království spolu sousedila, ale jejich obyvatelé neměli o existenci svých sousedů ani ponětí. Jak obyvatelé Modrého, tak obyvatelé Žlutého království neměli čas zabývat se zahraniční politikou. V Modrém ani ve Žlutém království nevládl král

s královnou. V Modrém království vládl zlý drak Modrák, ve Žlutém království jeho bratr, strašlivý drak Žluťák. Vyděšení poddaní se draků velice báli, přestože ani jeden drak nikdy člověka nesežral, všichni totiž viděli jejich veliké ostré zuby. Lid trpěl pod nadvládou draků a musel je poslouchat. Oba draci měli zvláštní přání.

Všichni obyvatelé Modrého království museli do království draka Modráka nosit veškerý použitý nebo starý papír. Tyto papíry museli lidé házet do velikánské modré popelnice, která stála uprostřed království. Obyvatelé Žlutého království měli stejný problém. Drak Žluťák nechtěl ovšem papíry, ale miloval staré plastové lahve. Tyto lahve museli lidé házet do velikánské žluté popelnice, která také stála uprostřed království. Obyvatelé Modrého a Žlutého království se draků báli, a tak raději plnili jejich rozkazy po celý zbytek života.

A zazvonil zvonec a pohádky je konec!

(Viktorie Machaloušová, 7. C)

(Milan Hron, 6. B)

Zachráněné království

V království Recyklace vládl král Plast se Skleněnou královnou a měli Papírovou princeznu. Všichni v tomto království třídili odpad. Až jednou jeden uličník smíchal všechen odpad dohromady. Pan král byl naštvaný, protože neměl co jíst. Královna byla smutná, že nemá z čeho pít a princezna byla ještě smutnější, protože neměla papír na kreslení.

Král Plast vyhlásil: „Kdo zachrání toto království, dostane půl království a princeznu za ženu.“ Přijel princ Hliník na popelářském koni a hned se pustil do práce. Roztřídil všechen odpad a uličníka, který všechno způsobil, udělal hlídačem na smetišti.

Od té doby už nikdo neudělal takovou hloupost, že by netřídil odpad.

Království Recyklace vzkvétalo a všem se v něm dobře žilo.

(Jan Dvořák, 7. C)

Proč recyklovat?

Proč doma recyklujeme? Protože se snažíme šetřit naši přírodu a snížit produkci skleníkových plynů. Žijeme v sobě plastové, proto doma každý den řešíme, kdo vynese odpad s obaly od pet lahví. Vedle odpadkového koše máme připravený igelitový pytel pouze na pet lahve. Pet lahve pokaždé sešlápnu, aby se mi jich do pytle vešlo více. Když je pytel plný, odnesu jej ke žlutému kontejneru, který je určený pouze na plasty.

Tento odpad se sváží a dotřídňuje na lince. Konkrétně pet lahve se z pásu ručně vybírají, lisují do balíků a následně dopravují ke zpracovatelům, kteří z něj znovu vytvoří regranulát, což je vstupní surovina pro výrobu nových plastů. Některé směsi plastů se zpracovávají na hotové výrobky, jako jsou ploty, dlažba a většina domácích věcí. Z plastů se vyrábějí také vlákna a z nich koberce anebo oděvy. Z plastových sáčků nebo tašek se vyrábějí opět folie určené ke znovuvýrobě igelitových tašek.

Co z toho vyplývá? Třídít odpad je důležité a měl by to dělat každý člověk, kterému není lhostejná naše budoucnost a soucítí s přírodou.

(Denis Krátký, 7. C)

(Tereza Pavlíková, 6. B)

Těšíme se na zimu i Vánoce...

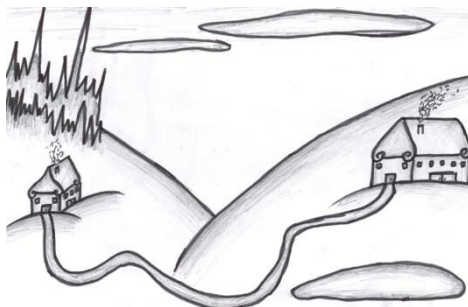
(Karina Babunych, 8. A)

(Miroslava Brůhová, 7. B)

(Martina Amblerová, 7. A)

(Anna Čápková, 7. A)

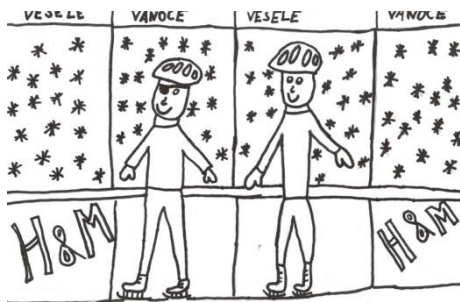
(Tereza Sázelová, 6. B)

(Markéta Součková, 6. B)

(Daniel Hanzlík, 6. B)

(Martin Matoušek, 6. B)

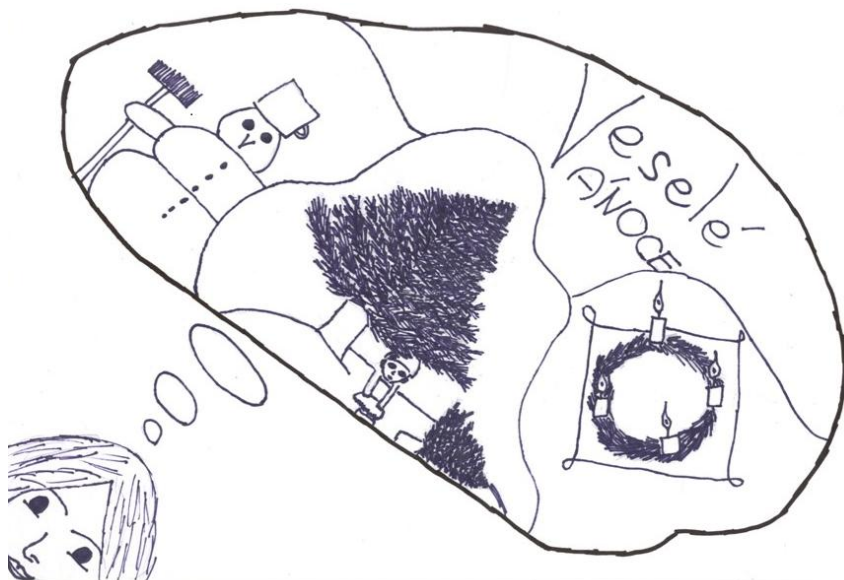
(Eva Stehlíková, 6. B)

(Tomáš Sonnberger, 9. A)

(Veronika Janniová, 9. A)

(Lenka Housková, 7. C)

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovcova
9/a, České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Michala Albrechtová, Mgr. Zdeňka
Ditrichová, Mgr. Jaroslava Interholcová, Mgr. Vlasta Sitterová

Výtvarné práce žáků dodala Mgr. Michala Albrechtová, Mgr. Marcela
Albrechtová

Sestavila: Mgr. Michala Albrechtová

Vyšlo v prosinci 2012